

Toespraak Dodenherdenking 4-05-2014 Rumolduskapel Weert- Dhr. L. Smolenaers

Goedenavond,

Na mij zal de heer Haenen een meer historisch verslag doen. Ik wil als ooggetuige mijn persoonlijke ervaringen met u delen.

Oorlog – Vrede

Oorlog heeft niets te maken met romantiek en humor, hoewel dit soms in films wordt gesuggereerd.

Volgens mij voelt oorlog/vrede bij velen als gezondheid vs. ziekte.

Zolang we gezond zijn en alles op rolletjes loopt, is er geen centje pijn, maar als we met een ernstige ziekte worden geconfronteerd, zouden we alles over hebben **voor die** gezondheid.

Zolang er "vrede" heerst, merken we het nauwelijks op en is er niets aan de hand, maarwanneer dit omslaat, is het echt drama en daarom moeten wij alert blijven.

Ik herinner me de kinderrijke gezinnen langs het kanaal (Vrakker) de latere Suffolkweg. De wijk van de stadsbrug tot voorbij de molen langs het kanaal, een levendig en nijverige buurt.

Er was veel bedrijvigheid: in de buurt waren kolenhandelaren, cafés, levensmiddelenwinkeltjes, een smederij, kapper, schoenmaker, bakker, schilder, een molenbouwer, twee boerenbedrijven en molenaar Nijs. De dagen waren lang en gevuld met hard werken, maar de saamhorigheid was groot!

Toen werd de hemel donker bij dag!

*

De evacuatie naar Budel-Dorplein was een armzalige stoet van boerenkarren en kinderwagens, lopende mensen en kinderen met hier en daar een oudere vrouw of moeder die haar kleinste voedde achterop een kar. Met wat schamele bezittingen en wat kleding gingen we op pad, terwijl niemand wist wanneer of hoe we ooit zouden terugkeren.

**

Na de oorlog kon je praktisch niet één deur voorbijgaan, waar niet een van de bewoners of kinderen door de oorlog voorgoed getekend waren. Een arm of been weg, een oog verloren, brandwonden en nog erger.

Dan naderde vrijdag 22 september 1944. Eerlijkheidshalve moet ik bekennen dat ik meer angst had voor die zwaar bepakte soldaten met blikkerende tanden, de mond vol kauwgum, pratend in een vreemde taal, dan voor de ons bekende grijs-groene Duitse soldaten.

Dit veranderde met de komst van het Britse Suffolk-regiment, waarvan bij ons thuis 5 soldaten werden ingekwartierd. Dankzij de vertalingen van ome Jan van links en ome Jan van rechts, die de Mulo hadden doorlopen, leerden we hen beter kennen.

Er weer waren er tranen bij het afscheid. Ik zie nog voor me hoe mijn moeder de jongste soldaat, Charlie, een beetje ongemakkelijk omhelsde en ongetwijfeld met haar gedachten was bij zijn moeder, zo ver weg. Hij was tenslotte maar enkele jaren ouder dan mijn broer, in den vreemden, ver van huis strijdend voor vrijheid. Onze vrijheid!
Zij trokken verder, wij zwaaiden hen uit, terwijl niemand wist wie terug zou keren.

Waak over de vrede, wees tolerant en koester je gezondheid.

- * Mijn vader bouwden eigenhandig een ondergrondse Schuilkelder, waar wij met burens en familie vele dagen en nachten hebben doorgebracht.
Beschermd tegen een aantal bommen, die in het achterterrein zijn gevallen.

- ** Tijdens de evacuatie moest mevrouw Laenen bevallen van een tweeling. De vader, Jan, was wielerzesdaagse coureur met Schulten.